

הרגע הראשון. בצאתו מידי יחידת צה"ל שקיבלה אותו בגבול: רפי מקבל מידי עורך העולם הזה את הגליון שעל שערו הופיעה תמונתו שלו. הכובע שהוא חובש, הוא כובע מצרי שקיבל בזמן המעצר.

שעלה לסיפון היה סגן-אלוף במדים, שלוהו על ידי שני סרנים מצוחצחים. אחריהם הגיע גם סוכן-האוויה, תושב סואץ ושני אזרחים מצריים, שאת תפקידם קשה היה לברר. המלחים היו אדישים, אני לא כליך. העפתי מבטים עצבניים לעבר המצרים שעלו על הסיפון. אחד המלחים ניגש אלי ואחרי שהבחין בעצבנותי, הרגיע אותי: "אל תדאג, רפי. אתה נמצא תחת דגל דני. אנחנו לא ניתן להוריד אותך!" אף אחד לא רצה להוריד אותי, בינתיים. המצרים ישבו בסלון יחד עם הקפטן, ובדקו את הניירות. הם ירדו לבדוק את מטען האוויה, והישו את מה שמצאו במחסנים למה שמצאו בניירות המטען. לאט-לאט התחלתי להבין שיש סיכויים שלא יקרה כלום. התלתי להתנועע בחופשיות על הסיפון. ניגשתי לקצין השני, לקחתי ממנו את המצלמה כדי לצלם את סירת-המסורה, מפתח הספינה לא היה שום דבר מיוחד בסירה, מחוץ, אולי, לכמה שוטרים צבאיים, שנשארו על סיפונה. באופק נראתה סירת-מסורה נוספת. גם עליה היו שוטרים צבאיים בפקודו של סמל. מרחוק שמעתי צעקה. הסמל הבחין במצלמה שבידי, ונופף לי ביד כדי להזהירני להפסיק לצלם. לא פחדתי, אבל ליתר בטחון הסתלקתי מיד. ירדתי לחדר האוכל, עטפתי את המצלמה במגבת והכנסתי אותה למקרר. מה שבטוח, בטוח. קיחתי רק שהפילם לא יצטנן, ושלא יהיו שום סיבוכים. נזכרתי שאני מלצר: נכנסתי למטבח וחיכיתי למה שיבוא עכשיו. הבנתי כי התקרית לא הסתיימה עדיין.

"מי כאן ישראלי?"

בלנותי פקעה אחרי חצי שעה. אף פעם לא אהבתי את המטבח, ודאי שלא בשעה שגורלי נחתך אי-שם. החלטתי לשחק מעט: לקחתי מגש ועליתי לחדר-האוכל. כאילו לאסוף את הצלחות שהיו מפורזות שם. בחדר-האוכל ישב הסגן-אלוף המצרי. "עוד קפה?" שאלתי אותו בחיוך של מלצר. "לא, תודה", אמר לי בחיוך של סגן-אלוף. תיארת לעצמי, באותה שעה, איך היה מחייך, אילו היה יודע למי הוא מחייך. ירדתי שוב למטבח. הפעם לא חיכיתי הרבה. אחרי עשרה רגעים נקראתי שוב למעלה. הקפטן חיכה בחדר-האוכל. "אולי ידוע לך מי צילם את הסירה המצרית לפני שעה בערך?" שאל בסקרנות. הייתי מוכרח לשקר: "לא. אני לא יודע מי צילם", אמרתי בבטחון. בחדר-האוכל נמצא גם הקצין השני. בדרך לראגנון היה לנו סיכוי קטן, שהסתיים במכות. עכשיו הוא מצא את ההודמנות לזמן בן: "רפי צילם", סיפר לקפטן. קיבלתי הלב. לא היספקתי להבין עדיין מה קרה וסרן מצרי, שנכנס בינתיים לחדר-האוכל, פנה לקפטן באנגלית ושאל: "מי כאן הישראלי?" "אני הישראלי", אמרתי לסרן, "מה העניין?" "אתה צריך לרדת אתי", הסביר לי בשקט. כאן התערב כבר הקפטן. הוא רצה לדעת מדוע אני צריך לרדת עם הסרן המצרי. התשובה הייתה פשוטה מאד: "הוא אורח ישראלי. אנחנו במצב מלחמה עם ישראל. השלטונות המצריים רוצים לחקור אותי. הוא יבא מחר בחדר לספינה." הייתי כבר מבולבל לגמרי. לא הבנתי למה בדיוק מתכוון הסרן המצרי. הבנתי רק שאני צריך לרדת איתו. לסרן היו עוד בעיות. אחרי ששמע שאני צילמתי, ביקש גם את המצלמה. הוא קיבל אותה מידי הקצין השני, שלף מתוכה את הפילם ונתן אותו לסגן-אלוף. הסגן-אלוף לא ידע מה לעשות ברכוש שבידיו. הוא פתח אותו והשמידו אגב כך.

אני מוריד לתא של ציארלי את כל החפצים שלי ונכנס לשם בעצמי — — — — — כך נגמר הסיפור האחרון ששלחתי להעולם הזה (1033). השעה הייתה שמונה בבוקר. בירגיטה השליכה עוגן ונכנסה לתור הארוך של האוניות, שהמתינו בשיירה שהיתה צריכה להיכנס בכל רגע לתעלה.

מסביב לבירגיטה היתה תנועה עצומה. אני חיכיתי בכל רגע לביקורת המצרית, שהיתה צריכה לעלות על הספינה, וכשראיתי ששתי סירות-מפרש צבועות ירוק מתקרבות אלינו ומשליכות חבל כדי להיקשר לספינה, חשבתי שהביקורת הגיעה. בסירות-המפרש לא היו חילים מצריים. היו אלה סוחרים מקר מייב, שעלו לסיפון על-מנת למכור לנו חפצים שונים, דברי-עור ומזכרות ממצרים.

ראיתי שאף אחד מהצוות לא קונה כלום. במקום זה שמעתי קריאות בדנית: "מוזס הגיע! מוזס הגיע!"

התחלתי לברר מה הענין. המלחים הסבירו לי שמוזס הוא סוחר מצרי עשיר, דובר דנית רהוטה, שביקר כבר פעמים רבות בדנמרק. בדרך כלל נוהגים המלחים הדנים לקנות את כל החפצים והמדר כרות, שהם זקוקים להם, וחוקא ממוזס.

מוזס לא הגיע. הסיפון הפך במהירות עצומה לשוק-מצרי בוזעיר אנשין. חיכיתי לפקחי עיריית תל-אביב שיבואו לסלק אותם, אך הם לא הגיעו, משום מה. החפצים היו זולים מאד. כולם עזבו את כל העבודות ועסקו במסחר חופשי, עד שלפתע התקרבה לבירגיטה סירת ביקורת-החופים-הגבולות המצרית.

הכנסתי את המצלמה למקרר

א היתה לי מצלמה. ביקשתי מהקצין השני לצלם בשבילי את השוק המצרי ואת הסוחרים.

בינתיים השליכה סירת-מסורה חבל לבירגיטה. אפשר היה להב- חין מיד שהמצרים ייחסו לנו חשיבות מרובה. המצרי הראשון

בתוככי אנשים

הפניאילון

כל הזכויות שמורות

זהו סיפור של עתונאי. הוא הלך בעין פקוחה לקראת דרך מסוכנת, סבל יסורי-חופת והחזיק מעמד בתנאים קשים ביותר - כדי למלא שליחות עתונאית שלא היתה כדוגמתה מאז קום המדינה.

זהו סיפור אמת. רפי אילון מתאר בו את אשר סבל, הרגיש וראה - מבלי לייפות או להכעיר - תיאור אובייקטיבי של אדם שלא נתן לסבלותיו להשפיע על כושר-שיפוטו ועל כנות התיאור. העולם הזה" גאה כי שליחות זו בוצעה בשמו.